

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Ḥamishah ḥumshe Torah

‘im 3 targumim ... pe. Rashi, u-ferush Rashbam u-ferush Mikhlal yofi min
R. Shelomoh ben Melekh u-ferush Be’er reḥovot ‘al diḳduḳe Rashi ...
ve-Sefer ha-Ḥinukh me-Rabenu Aharon ha-Levi be-sof kol ḥeleḳ

Sefer Va-yiḳra

Shelomoh ben Yitṣḥaq

Frankfurt de-Oder, 544 [1783 oder 1784]

,

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9951

החטאת והעלה והשקמים : כג ויבא משה
 ואהרן אל-אהל מועד ויצאו ויברכו את-
 שרישי הקים וקרא קבוד יהוה אל-כל-העם :
 ב ויבא אש מלפני יהוה ותאכל על-
 המזבח את-העלה ואת-החלקים וקרא כל-
 הקים וירגו ויפלו על-פניהם : א ויקחו
 ד בני-אהרן נלב ונאביהווא איש מחתתו ויתנו
 בהן אש וישמו עליה קשרת ויקריבו לפני
 יהוה אש זרה אשר לא צוה אתם :
 ב ויבא אש מלפני יהוה ותאכל אתם
 וימתו לפני יהוה : ג ויאמר משה אל-
 אהרן הוא אשר-דבר יהוה לאמר בקרבני
 אקדש ועל-פני כל-הקים אקבד וידם אהרן :
 ד ויקרא משה אל-מישאל ואל אלצפן
 בני עזיאל דר אהרן ויאמר אלהים קרבו
 שאו את-אחיכם מאת פני-הקדש אל-
 מחוץ למחנה : ה ויקרבו וישאם בכתנתם
 אל-מחוץ למחנה כאשר דבר משה :

ויאמר

רשי

ב
 הקורא
 ישעוס
 הנדיש
 קורס
 ההרפא

על-עמא וברכינן ומוקחת מלמזעבר חטאתא
 בעלתא ונקסט-קודשא : כג ועל משרת
 ואהרן למשכן ומנא ונפקו וברכו ית-עמא
 ואחלי וקרא-דין לכל-עמא : כד ונפקת
 אישתא מן-קדם יי ונאכלת על-מדבחה ית-
 עלתא וית-תרביא וחזא כל-עמא ושבחו
 ונפלו על-אפיהון : א ונסיבו בני-אהרן
 נלב ונאביהווא נבר מחתיתיה ויהבו בהין
 אישתא ושוואו עלה קשורת בוסמין וקרבו
 קדם יי אישתא ויכרתא דלא פקיד ויהוון :
 ב ונפקת אישתא מן-קדם יי ונאכלת
 ויהוון ומיתו קדם יי : ג ויאמר משה
 לאהרן הוא דמליר יי דמימר בקריבי
 אתקדש ועל-אפי כל-עמא איתקור ושתיק
 אהרן : ד ויקרא משה למישאל ולא לצפן
 בני עזיאל אחבוי דאהרן ויאמר להון קרבו
 טולו ירת-אחוכון מן-קדם אפי-קודשא
 למקרא למשריתא : ה וקרבו ונטלוס

בכיתוניהון

(ח"כ סוטה לו) ברכת' כהנים וברכו יאר ישא : וירר . מעל המוכס : (כג) ויבא משה ואהרן וגו' . למה נכנס
 אהרן כפי' מלואים כדכתיב הנוספת עלת' כ' שלטו למה נכנס משה עם אהרן ללמדו על מעשה הקטרת חולא נכנס אלא
 לדבר אחר כדכתיב וירדה וביאה טעונה ברכה וזהו הירדה ונעין עבודה הא למדת' למה נכנס משה עם אהרן
 ללמדו על מעשה הקטרת . ד' ח' כיון שראה אהרן שקרבו כל הקרובות ונעשו כל הנעשים ולא ירדה סביבה לישראל היה מוטעם ולאומר יודע
 חזי שכנים הקב"ה עלי וכשכילי לא ירדה סביבה לישראל אחר לו לחשה משה אחי כך עשית לי שכנסתי ונתביישתי מיד נכנס משה עליו וקרא
 דחמים וירדו סביבה לישראל : ויצאו ויברכו את רהעם . אמרו (תהלים צ) ויהי טעם ה' אליהו עלינו יהי רצון שתשרה סביבה כמעשה
 יד' כם לתי שכל טעמת ותי העולמים שהעמידו משה למשכן ושמש בו פרקו בכל יום לא שרתה בו סביבה והיו ישראל נכלמים ואמרו למה משה
 ר'ינו למה ירדו סביבה שרתנו שרתה סביבה כינונו ונדיע שכתבנו לנו עון העגל לכך חזר להם זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' אהרן
 אחי כדתי וחסים נמני מעל ידי קרבותיו ועבודתו תשרה סביבה בכס ותדעו שהעוקים כחר בו . (כד) וירגו . כתרנומו : ותצא אש .
 (עזרובין סב) רבי אליעזר אומר לא מתו בני אהרן אלא על ידי שזרו הלכה כפני משה רבן (ויקרא רבה) ר' שמאלעל אומר שתויין
 נכנסו למקדש דע שאחר מיתתן הז'ר המותרים שלא יכנסו שתויין יין למקדש משל לנולך שהיה לוכן בית וכו' כדאיתא בויקרא רבה :
 (ג) הוא אשר דבר וגו' . (ובחיים קטו) היכן דבר (שמות כט) ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי אל תקרי בכבודי
 אלא כמלכותי חזר לו משה לאהרן אהרן אחי יודע הייתי שיתקדש הכיח כמו יודעיו של מקום והייתי סבור אזי חונקן עכשיו רוחה חזי שהם
 גדולים מעמי ומחך : וירם אהרן . (ח"כ ובחיים קטו) קבל שכר על שתקתו ומה שכר קבל שנתחדש עמו הדבור שנאמרה לו לבדו פרשת
 שמוייין . בקרובי : בכמירי : ועל פני כל העם אבד . כשהקדוש כרוך הוא עושה דין כדריקים מירא מתעלה ומתקלס אם כן באלו

מן דקפח למעבר חטאתא ועלקא ונקפת קודשיא : כג נכינו דאיהעבדו קירבניא ולא איתגלית שכינתא תת
אתרו מיקתית ואמר למשה דלמא לא אתרעי מימרא בן בעובדי דן עמו משה ואחרו לבישבו זינא וצלו על
עמא בית ישראל ונפקו וקריבו נח עמא ואמר וקבל מימרא בן ברעוא נח קירבניו וישבו על חוביכו ומן
ד איתגלי אקר שכינתא בן לכל עמא : כד ונקפת
אישתא מן קדם ו ואקבת על מדקתא נח עלתא נח פרקא
וקמון כל עמא ואודרו ואיתקביו בצלו על אנפיהון :

ואיתקביו בצלו על אנפיהון :
אישתא פרקא :

א ונקיבו בני אתרו וגו' מן פקינו פה דלא פקיד
יתחון : ב ונקפת על חובית אישתא מן קדם ו ברנו ואיתגלית לארבעמי היטין ואעלת בן אפירוז ואתחית נח
גשמתהון ברם גיפיהון לא איתחברו ומיהו קדם ו : ג ואמר משה לצרחו הוא דמליד ו : עמי בפני למימר
דקירביו קרמי אגא מחדש משקנא דאין לא מןדתרו בעיבת קירבניא אוקדיגו בשלהובית אישתא מן קדמו מטול
דצל ביהויה כל עמא איתקרו ושמע אתרו ושמית נתביל אגא טב על משהוקיה : ד וקרא משה למישיאל
ולא לצפן בני דעוזיאל ליואי תביא דאתרו ואמר להון קריבו טולו נח אתחכו מן קודשא ותסורניו למקרא
למשריקא : ה וקריבו וסורניו באינקטו דפרקא ביהויהון וקברניו למקרא למשריקא היקמו דמליד

משה

רשי

כל שכן כרשעים וכן הוא אומר (הדולים סח) נורא אליהם מוקדשיך אל תקרי ומקדשיך אל מוקדשיך : (ד) דר אהרן . עזאל
אחי עמרים היה שנאמר (שמונה ו) וכני קהת וגו' : שאזאת אחיכם וגו' . כאלה האומר לחטורו העכר את המעט מלפני הכלה שלא לערוב
את השמות : (ה) בכנתתם . של מתים מלמד שלא נטרפו כנדיהם אלא נשיתם כמין שני מושין של אש כנכסו לתוך מועמיהם
סנהדרין

רשב"ם

י (כג) ויבא משה ואהרן אל אהל מועד להתפלל שתדד האש : וירא כבוד ה' אל כל העם . כיזר . (כד) ותלא אש מלפני ה' מבית קודש
הקדשים דרך מזבח הזהב להקטיר קטורת שהוא קודם להקטרת תמיד כדאמר במסכת יומא . ושם מלא בני אהרן אלל מזבח הזהב
ועל פס ואלל כ יצא וכא לו על המזבח ותאכל על המזבח את העולה ואת השלמים : (ח) ויקחו בני אהרן . כדכ וליכיו . קודם
שלא האש מלפני ה' . כבר לקחו אש מתחתיו להקטיר קטורת לפנים על מזבח הזהב שהרי קטורת של שחר קודמת לאיכרים ונתנו
בהן אש זרה אשר לא זיה איתם משה ביום שאף על פי ששאר ימים כתיב ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח היום לא זיה ולא
רזה משה שביאו . אש של היום לפי שהיו מנשים לירידת אש גבוה ולא טוב היום להביא אש זה כדי להתקדש שם שמים שידעו הכל כי
אש כא מן השמים . כמו שאמר אליהוואל לא תשימו לפי שהיה רוצה לקדש שם שמים בירידת האש מלמעלה : (ט) ותלא אש מלפני
ה' ותאכל אותם . והוא ותלא אש של פסוק ראשון . כמו שפרשתי אלל (וישב) משה את דברי העם . וכן וישב את הכהן לאמר .
שכתוב שני פעמים בפסל מיהב שניהם אחד הם . אף כאן שני הפסוקים אחד הם : כשילא האש ותאכל את השלמים של מזבח
החיצון שלקחו בני אהרן והקריבו אש זרה על המזבח הפנימי : ותלא אש מלפני ה' להקטיר קטורת לפנים תחילה ובעת בני אהרן
שם ומתו ואחר כך יצאה משם וכאה אל מזבח החיצון ותאכל אש העולה . וימותו לפני ה' . וימיד כשמע אתרו היה רוצה להביא
העבודה ולהתאכל על בניו : (ג) ויאמר משה אל אהרן אל תתאכל ואל תבכה ואל תחדל מן העבודה . כי הדבר הזה אשר אני
אומר לך הוא אשר דבר ה' בקרובי אקדש . ככהניס גדולים הקרובים אלי לשרתני אני רוצה להתקדש ולא שיתחלל שמי ועבודתי שכן
אמר לו הקב"ה והכהן הגדול ומאחיו וגו' את ראשו לא יפרע ואת כנדיו לא יפרס . ועון המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלהיו . הא אש
לא יצא קודש . (ואי) ואין מוקדם ומאוחר בתורה . ולכן אל תניח העבודה שאתה כהן גדול ולא תלא ולא תחלל אלא יתקדש הקב"ה
ועבודתו על ידך : ועל בני כל העם אכבד . זהו כבוד השכינה שרואה בניו נתיים ומניח אהלו בעבודת בוראו : וידום אהרן
מאכילותו ולא ככה ולא התאכל שכן כתיב ביחוקאל כן אדם הנני לוקח ומחך את ממנו עיניך כיונסה וגו' אהרן דום . מתיים אכל לא
תעשה . אף כאן וידום משה שהיה רוצה להתאכל ולככות . וזה"ענות"ר ואמין"ת פשוטו : אכל האגדה שאומר שהיה מנתיבות
לאהרן על שאמר לו הקב"ה והקדש ככבודי וסבר הייתי אואני או אתה העכשו דע שהם גדולים עונתי וממך אין זה לפי הפשט וכי היה מספר
הקב"ה

מבלל יופי

ו' וזו טורה על הזמן שכבר עבר קודם הפועל אשר לפניו
רוצה לומר וכבר יד כי אחר שירר מעשות העולה ברכם :
י (ה) בכנתתם . התין בשווא לבדו ודיגו בקמץ
וטעם כנתתם שלא נטרפו
כנדיהם ולא נופס וכן ארו"ל
כמין שני מושין של אש נכנסו
חטף ובספר אחד מדריך
מצאיתי דרתינו בקמץ
חטף בן כתב בסימן ק"א
ובסימן

ו ויאמר משה אל-אהרן ולא לעזר
 סצוה קט"ג ולאי-תמר בְּנֵי רְאִשִׁיכֶם אֶל-תִּפְרְעוּ י
 סצוה ק"ג ובגדיכם לא-תפרמו ולא תמתו ועל כל-
 הַיְדָה יקצף ויאחילם כל-בית ישראל ויבכו
 פ את-השרפה אשר שרף יהוה : ז ומפתח
 סצוה קנ"א אהל מועד לא תצאו פֶּן-תִּמְתּוּ כִּי-שָׁמַן
 משחת יהוה עליכם ויעשו כדבר משה : פ
 ח וידבר יהוה אל-אהרן לאמר :
 ט יין ושכר אל-תשת אִתָּהּ וּבְנֵיךָ אִתְּךָ
 סצוה קנ"ב בבאכם אל-אהל מועד ולא תמתו חמת
 עולם לדלתים : י ולהבדיל בין הקדש
 ובין הקל ובין הטמא ובין הטהור :
 יא ולהורות את-בני ישראל את כל-
 החקים אשר דבר יהוה אליהם בְּיַד-
 רביעי משה ° : פ יב וידבר משה
 ז אל-אהרן ואל אלעזר ואל-איתמר בְּנֵי
 הנותרים קחו את-המנחה הנותרת מאש
 יהוה ואכלוה מצורת אצל המזבח כי קדש
 קדשים הוא : יג ואכלתם אִתָּהּ בַּמִּקּוֹם
 קדוש כי הקדש והקִבְלָה היא מאשי יהוה
 כי כן צויתי : יד ואח חזה התנופה ואת
 שוק התרומה תאכלו בַּמִּקּוֹם טָהוֹר אִתָּהּ
 וּבְנֵיךָ וּבְנֵיךָ אִתְּךָ כִּי-הִקְדַּשׁ וְחֻק־בְּנֵיךָ נִתְּנוּ
 מִזִּבְחֵי שְׁלָמֵי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל : טו שוק התרומה
 וחזה התנופה על אשי החלבים יביאו להניף
 חנופה לפני יהוה והיה לה ולבניך אִתְּךָ
 חמישי לַחֵק-עוֹלָם כְּאִשֶׁר צִוָּה יְהוָה : טז ואת
 עֲזִיר הַחֹטֵאת דִּרְשׁ דְּרֵשׁ מִשֶׁה וְהֵנָּה שֶׁרֶף
 ויקצף

בכיתוניהוין למבדא למשריתא כמא דמליל
 משה : ו ויאמר משה לאהרן ולא לעזר
 ולאיתמר בְּנֵיהֵי רִישִׁיכוֹן לא תרבוין פרוע
 ולבושיכוֹן לא-תבועוֹן ולא-תמותו ועל-
 כל-בנישתא תהירונוא ויאחיוֹן כל-בית
 ישראל יבכוֹן ית-יוקדתא דאוקיד י :
 ז ומתרגע משכן זמנא לא תפקוֹן דילמא-
 תמותוֹן ארי-משח רבותא דני עליכוֹן ועבדו
 כפתנמא דמשה : ח ומליל י לאהרן
 למימר : ט חמר ומרוי לא-תשתי אִתִּי
 ובנך עמך במיגלכוֹן למשבן זמנא וקרא
 תמותוֹן קים עלם לדריכוֹן : י ולאפנשא
 בין קודשא ובין הולא ובין מסאבא ובין
 דכניא : יא ולאפלא ית-בני ישראל ית
 כל-קנימנא דמליל י להוֹן בינא-דמשה :
 יב ומליל משה עם-אהרן ועם-אלעזר
 ועם-איתמר בְּנֵיהֵי דאשתארו סבו ית-
 מנתתא דאשתארא מקורבניא דני ואכלוה
 פטיר בסטר מדבחה ארי קודש קודשין
 היא : יג ותיכלוֹן יתה באחר קדישי ארי
 חולקך וחולק בנך היא מקורבניא דני ארי
 כן אתפקרית : יד וירת חדיא דארמותא
 וית שקא דאפרשותא תיכלוֹן באחר דמי
 את ובנך ובנתך עמך ארי-חולקך וחולקך
 בנך אתיהיבו מנכסת קודשי בני ישראל :
 טו שקא דאפרשותא וחדיא דארמותא
 על קורבני תרבניא ניתוֹן לארמא ארמא
 קדם י ויהי לה ולבנך עמך לקיים-עלם
 כמא דפקיד י : טז וית צפירא

כרא ושב
 הוא חצי
 ההורה
 כתיבות

משנה ז ז ואמר משה וגו' ביקורת אישקה ועליו כל פנישקה והי רוקא כבם שתוקר ותזכר עת דיקא עליכון
 ואחיוכין כל בית ישראל יכבדו עת יקדקא דאקיד יי ז ז ומתדע משכון וגו' ז ח ומלילי וגו' י ט חמר
 וכל מדעם מריו לא תשמי אנת רבך עמד בקמון מועלכוון למשפון זכמא דיקמא דעבדו כגך דמיתו ביקורת אישקה
 קיים עלם לדרכון ז ז ולאפרשא בינו וגו' ז יא ולא לפא וגו' ז יב ומלילי משה וגו' דאישמירר מן
 יקרמא סביב ית מנהקא דאשמירר וגו' ז יג ותיכלון יתה וגו' ז יד וית דיקא דארמיתא וית שיקא דאפרשיתא
 תיקלון וגו' מנכסת קדשיא דבני ישראל ז טו שוקא וגו' ז טז וית תלתא צפיריא איתקריכו בוקמא הורא
 צפירא דביש יקרא דצפירא דמטאתא דלעמא דצפירא דמטאתא דקריב דחישון בר עמינדב לחגנת מרדקא אגל
 אחרן רבני ואקידו תלתיהון אהא משה ותבעיר צפירא דמטאתא רי לעמא ותבעיה וקא איתנדק וקמת על אל עזר
 ועל

רש"י

(מנהדרין גב"כ) : (ו) אל הפרעו . אל תגדלו מערמכין (מ"ק טו) שאכל אסור בתסמורת אכל אתם אל תפרסכו שמחתו
 של מקום : ולא המוחו . הא חס תיעובן תיותו : ואחויכס כל בית ישראל . מכלן שרתן של תלמידיו חכמים מוטלת על הכל להתחיל
 בה : (ט) יין ושכר . (ת"כ כריתות א) יין דרך שכרות : בבאבס אל ארול מועד . אין לי אלא כבאבס להיכל בשבת
 למוכת מנין באמר כלן כיתת אל מועד ולאור בקדוש דים ורגלים כיתת אל מועד מה להלן עז גיטת נחכה ככיתת אל מועד חף כאל עשה
 גיטת מוכח ככיתת אל מועד (ת"כ) : (י) ולהבדיל . (ת"כ זבחים יז) כדי שתדילו בין עבודה קדושה לחוללת הא למודת שחס
 עבד עבודה פשוטה : (יא) ולהורות . למד שאסור שבור בהוראה יכולת חיים חיתה תלווד לומר אתה וכנך ארך ולא תמותו
 כהנים בעבודתם כמות כוהן חכמים בהוראתן כמותה : (יב) הגוהרים . מן המיתה מלמד שחף עליהם כנסת חיתה על עין העגל
 הוא שאמר (דברים ט) ובחרן התלכה מלך לשמירר וכן הסמדה חלה כלוי בנים של (עמוס ט) ואשמירר מן מועד ותפלתו
 של משה כעלה מזה שאתר (דברים נג) ותפלל גם בעד אחרן כעת ההיא : קהו אח המנחה . חף על פי שאתם . חונקין וקדשים אסורים
 לחונק : את המנחה . וזמנת שמירר ומנחת כשון : ואבלוח מנחה . ומה ת"ל לפי שהיא מנחת זכור ומנחת שעה ואין כוונתה לדורות
 הולך לפרש בהרין שלר זמנות : (יג) וחך בניך . אין לכנות חק קדשים : כיכן צויתי . באנימת יחלוה (ת"כ זבחים
 קא) : (יד) ואת חזה ההנופה . של שלמי זכור : האכלו במקום שחור . וכיתת הראשונים אכלו במקום עמאל אלא הראשונים
 שסע קדשי קדשים הוזקו חכילתם במקום קדוש אכלו אין צריכים תוך הקלעים אכל צריכין הם ליאכל תוך מחנה ישראל שזר טהור וליאכל
 סע מנורעים (זבחים גר) נכחן קדשים קלים גאכלין בכל העיר : אהח בניך ובנותיך . אתה ובנותך חלק אכל כנותיך לא חלק אלא
 אס תתנו להם זמנות רשות הן לאכול בחזה ושוק חו חינו אלא חף הכנות חלק תלמוד לומר כי חקך וסך בניך כנתו חק לכנים ואין חק לכנות :
 (טו) על אשוי החלבים . מכלן שהחלבים לחטה בעצת תנופה ויפוכ החקראות שלא יכחשו זה חת זה כפר פירשני את שלשתן כנו
 את אחרן : (יז) שעיר החטאת . שעיר מוספי ראש חודש ושלשה שעירי חטאת קרבן כוונם . שעיר עוים ושעיר חשון ושעיר ראש חדש
 (ת"כ) ומוכלן לא כשרף אלא זה ונחלקו בדבר חכמי ישראל שחלש חותרים

רשב"ם

הק"ם למטה עשולי משכן וכו' ביום ימותו הגדולים שבכם : (ו) רשעים אל תפריעונו' כך אמר לא לעזר ולא יתער . אע"פ שכהנים
 דיוטיים אס ואין אתם חנוים כפריעת ראש וכפריעת כנדים כי כספן גדול וכן ולא כהדושה הרי אתם היום ככחן גדול לדורות . לזיה .
 (ז) כי מלכותי עליכם . אתם כמחשים מחדש עם אביכם וכספן גדול כתיב טעם זה ראשו לא יפרעונו' ומן חקדש לא ינאלו ויתחיל
 את חקדש אליהו . כי מרשון משחת אליהו עליו חיי' : (י) ולהכדיל . ומה שחזרו חכמים שזר אל יורה :
 (יז) ואת שעיר החטאת . חנוים פירשו כשעיר על ראש חודש שהיא קדשי דורות . אכל שעיר העדה ושעיר חשון נאכלו :
 לשאת

מכלל יופי

ובסימן צ"ו מויטבילן את הכנת אמרו קבתנהם הריו בשוא לכרו בלא קנוץ חטף להקל וכובסימן ק"ב : (א) אל הפרעו . עניו גלוי בו דרך תאכל לגלות ראשו ולהסיר מצנפתו או מנבעתו ופארו מעל האשו : (לא הפרוטו) . עניו קריעה ואחר שאמר ז"ר ואתו בכנדיהאס נקרעו נקרעו ואם נפרמו נפרמו נראו בני יש הפרש בין קריעה לפרימה כיהקריעה כגוד גופו שרא	למך חוטמיהם : והאנת פירוט רז"ל אלתגדלו שער כחלים :	במקום התפר והפרימה במקום התפר : תמותו . חלת ולא מושכו אחרת עמה וכן הוא ולא על כל העדש יקנוץ :
אכול (יח) ואכלו אותה . העגס היה ראוי שתאכלו אותה :	(ט) שכר במקום הזה כולל בלדבר המושבר אפילו זולת היין כמו שאמרו ז"ל אכל דבלה קעולית ושירה חלב או דבש ונכנס רמחש חייב :	אכול (יח) ואכלו אותה . העגס היה ראוי שתאכלו אותה : חלו ר ויהא המור : הקדושה ותקראנה
(*) יב ז		

וַיִּקְרָא עַל-אֲלֵעָזָר וְעַל-אִיתְמָר בְּנֵי אֶהֱרֹן
 הַכֹּהֲנִים לֵאמֹר : יו מְדוּעַ לֹא-אָכַלְתֶּם
 זֶה-הַקֹּדֶשׁ אֲרֵץ-הַמִּקּוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ
 קֹדְשִׁים הוּא וְאַתֶּם יָתֵן לָכֶם לִשְׂאֵת אֶת-
 זֶה הַקֹּדֶשׁ לְכַפֵּר עַל-יְהוָה לִפְנֵי יְהוָה :
 יח הֵן לֹא-הוּבָא אֶת-דְּמָה אֶל-הַקֹּדֶשׁ
 פְּגִמָה אֲכֹל תֹּאכְלוּ אֹתָהּ בְּקֹדֶשׁ בְּאֶשֶׁר
 צִוִּיתִי : יט וַיְדַבֵּר אֶהֱרֹן אֶל-מֹשֶׁה הֵן הַיּוֹם
 הַקְּרִיבוּ אֶרֶץ-הַטְּהֻמָּה וְאֶרֶץ-עֲלֵתָם לִפְנֵי
 יְהוָה וַתִּקְרָאנִי אֹתִי בְּאֵלֶּה וְאֶבְרַתִּי חֲטָאֹת
 הַיּוֹם הַזֶּה שָׁב בְּעֵינֵי יְהוָה : כ וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה
 וַיִּשָּׁב בְּעֵינָיו : פ א וַיְדַבֵּר
 יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אֶהֱרֹן לֵאמֹר אֲלֵהֶם :
 ב דַּבְּרוּ אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הַחֲזִיהַ
 אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכֹּל-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל-הָאָרֶץ :
 ג כָּל מִפְרֶסֶת פְּרֶסֶת וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת פְּרֶסֶת
 מֵעֵלֶת גְּרֵה בְּהֵמָה אֹתָהּ תֹּאכְלוּ :
 ד אֵךְ אֵת-זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמֵּעַל הַגְּרֵה
 וּמִמִּפְדֵּי הַפְּרֶסֶת אֶרֶץ-הַגִּזְמֹל כִּי-מֵעֵלֶת
 גְּרֵה הוּא וּפְרֶסֶת אֵינֶנּוּ מִפְּרִים טָמֵא הוּא
 לָכֶם

ששי
 משה קרי'
 משה קרי'

צִפְיָא דחֲטָאֹתָא מִתְּבַע תְּבַעֵיהּ מֹשֶׁה וְהָא
 אִיתְקַד וּרְנֵוּ עַל-אֲלֵעָזָר וְעַל-אִיתְמָר בְּנֵי
 אֶהֱרֹן דְּאִשְׁתְּאָרוּ לְמִימְד : יו מְדוּעַ לֹא-
 אָכַלְתֶּם זֶה-הַקֹּדֶשׁ אֲרֵץ-הַמִּקּוֹם קֹדֶשׁ
 קֹדְשִׁין הִיא וְאַתֶּם יָתֵב לָכוֹן לְסַלְחָא עַל-
 חוֹבֵי כְּנֻשְׁתָּא לְכַפֵּרָא עַל-יְהוָה קְדָם-יְי :
 יח הָא לֹא-אִתְעַל מִדְּמֵיהּ לְבֵית קֹדְשָׁא
 גְּזָאָה מִיכַל תִּיכְלוּן יְתָה בְּקֹדְשָׁא בְּמֵא
 דְּפְקִידִית : יט וּמְלִיל אֶהֱרֹן עִם-מֹשֶׁה הָא
 יוֹמָא-דִּין קְרִיבוּתֵי-חֲטָאוֹתָהוֹן יְתָה-עֲלֵתָהוֹן
 קְדָם יְי וְעֲדִיעָא יְתִי-עֲקֹן כְּאֵלֵין אִילוּפּוֹן-
 אֲכִלִירַת חֲטָאֹתָא יוֹמָא-דִּין הַתְּמִין קְדָם יְי :
 כ וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּשָּׁב בְּעֵינָיו הִיא א וּמְלִיל
 יי עִם-מֹשֶׁה וְלִאֶהֱרֹן לְמִימְד לְהוֹן : ב מְלִילו
 עִם-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימְד דָּא סִיחָא דְּחֲכִלוֹן
 מִכָּל-בְּעִירָא דְּעַל-אֲרֵעָא : ג כָּל דְּפְרֶסֶת
 פְּרֶסֶתָא וּמִטְּלָפָא טִילְפִין פְּרֶסֶתָא מִסְּקָא
 פִּשְׁרָא בְּבִעִירָא יְתָה תִּיכְלוֹן : ד בְּרִם-יְתִי
 דִּין לֹא תִיכְלוֹן מִמִּפְדֵּי פִּשְׁרָא וּמִסְּדִיקֵי
 פְּרֶסֶתָא יְתָה-גְּזָאָה אֶרֶץ-מִסִּין פִּשְׁרָא הוּא
 לָכֶם

דשי
 ופרסתיה

עלני הוואה שגעה בונשרף ויש אומרים זמני חנויות נשרף לפי שהו קדש דורות אבל בקדשי שעה סמוכו על זמנה שאמר להם בנזחה ואכלו
 עונות : דרש רש - (ובחיים קו) שתי דרישות הללו חפשי מהנשרף זה חופשי מה (לא) כאכלו אלו כר הוא בתורת כהנים :
 על אלעזר ועל איתמר - כשכל כבודו של אהרן הפך פניו כנגד הכהנים וכנגד : לאמר - (ה"ב) אמר להם השיבוני על דברו :
 (יז) מדוע לא אכלתם ארץ ההטאה במקום הקדש - וכי חזן לקדש אכלוהו ולא שרפוהו ומאן אומר במקום הקדש אלא אמר
 ל להם שחזן לקדשם ילאה ונפסלה : כי קדש קדשים היא - ונפסלו כיצא יהם אמרו לו לאו אמר להם תואל צפוקים הקדש היתה מדוע לא
 אכלתם אותה : ואותה נתן לכם לישאת וכו' - שהכהנים אוכלים וכעליהם מן הכפרים - (והא דלא היו כעת שהיו בעלים דבעלים הם
 הכהנים באותו פעם חזרוהו כבוד הגלגול ע"כ כתיבא קדשיה אכליה מה"כ רחמייהו וכו' (ה) : לישאת את עזו העדרה - וכאן
 לחדתו ששיר ד"ח היה שהו ונכמה עין טוואת הקדש וקדשי פאטאית שמיני וחטאת נחשוו לא לכמה בלו : (יח) הן לא הובאו זמור :
 טו אילו בוכה היה לכם לשרפה כוונתאמר (ויקרא ו) וכל חטאת אשר זבחה חלמה וכו' : אמרל תאבדו אותה - היה לכם לאכלה חף על
 פי שאתם חוננים : כאשר צויתי לכם במנחה - (יט) וידבר אהרן - חן לשון דבור אלא לשון עו שחומר (במדבר כא) וידבר העם וגו'
 אפס זה משה קנף על אלעזר ואיתמה ואהרן מדבר הא ידעת זלא היתה אלא חדרך כתיב - אמרו אינו כדן שיהא אינו יושב ואינו מדברים
 לטני ואינו כדן שיהא תלמיד תשיב את רבו וכול חפשי שלא היה באלעזר להשיב"ל (במדבר לא) ויאמר אלעזר הכהן אל אחי הכהן וגו'
 177